

her, forholder sig ligegyldige. Jeg har sagt dig, at det første, som Folk spørger om, naar jeg henvender mig til dem, er din Stilling til Sagen. Hele Børsen veed jo nu, at Jakobe er forlovet med Sidenius.“

„Jeg har selv tænkt derpaa,“ sagde Philip Salomon uforanderligt sagtmodig trods Sønnens op-hidsede, ja respektløse Tone. — „Sig mig engang, hvor stor en Sum drejer det sig i Grunden om!“

„Hvorfor spør’ du? Du har jo læst hans Bog.“

„Javist! Javist! Men jeg sagde dig vistnok allerede dengang, at jeg ikke fik synderligt ud af den. Maaske har jeg gennembladet den for flygtigt, eller jeg har maaske slet ikke forstaaet den. Han har jo saadan sin egen Maade at skrive om den Slags Ting paa. Jeg har derfor nu tænkt at spørge dig, om du ikke her — ganske kort — kunde gengive mig Hovedindholdet af Bogen . . . i det hele give en sammentrængt, men dog nogenlunde ordnet Fremstilling af, hvad din Vens Ideer og Planer egenlig gaar ud paa.“

Intet kunde være Ivan kærere. Han fik i Hast de fornødne Kort og andre Papirer bragt tilveje, og over en Time holdt han nu Faderen fastklemmt til Stolen med sin Ordstrøm.

Pers Projekt, saaledes som han havde skitseret det i sin Bog, gik i det væsenlige ud paa følgende:

Der ligger ret indenfor Graadyb, hvor dette fører ind til Hjertingbugten, en øde, saa godt som ubeboet Ø, den hedder Langli. Den viser sig, naar man kommer indenfor Skallingen, som en lang, graagrøn Klitrække, hvorover hist og her en straa-tækket Fiskerhytte titter frem. Langs dens Østside gaar der et gammelt Sejlløb op til Hjerting, det sydvestlige Jyllands oprindelige Udskibningssted, der